

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2866/2023
15.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Митић, адвокат из ..., против туженог Рудника олова и цинка „Грот“ доо Врање, чији је пуномоћник Марина Ђорђевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 388/2023 од 29.03.2023. године, у седници одржаној 15.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 388/2023 од 29.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 646/21 од 14.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је у целости тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу по основу накнаде штете за неисплаћену изосталу зараду за период од 01.03.2010. године до 28.09.2018. године исплати појединачно наведене месечне износе са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да у име и за рачун тужиоца изврши уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање код надлежног Фонда ПИО према износима обрачунате изгубљене зараде из става првог изреке ове пресуде, по стопама које важе на дан уплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 423.872,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде, а уколико не измири обавезу у року, дужан је да на износ трошкова за заступање од 276.750,00 динара плати законску затезну камату од дана извршности пресуде до дана исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 388/2023 од 29.03.2023. године, преиначена је пресуда Основног суда у Врању П1 646/21 од 14.10.2022. године, у ставу првом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу по основу накнаде штете због незаконитог отказа уговора о раду за период од 01.03.2010. године до 28.09.2018.

године исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате, а преко досуђених износа до тражених тужбени захтев је одбијен. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезан тужени да у име и за рачун тужиоца изврши уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање код надлежног Фонда ПИО, према износима досуђене изгубљене минималне зараде са минулим радом, по стопама које важе на дан уплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, док је захтев тужиоца за уплату доприноса на веће износе одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 207.750,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко наведеног износа до износа досуђеног првостепеном пресудом од 423.872,00 динара, са каматом на износ преко наведеног износа до износа досуђеног првостепеном пресудом од 276.750,00 динара одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ бр. 72/11 ... 10/23) па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку доношења побијане пресуде није дошло до пропуста у примени нити до погрешне примене било које одредбе наведеног закона, због чега нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог на радном месту ... у радној јединици ..., уз закључени уговор о раду од 01.04.2005. године и уговор о раду од 29.08.2008. године. Тужилац је од 19.02.2009. године, уз потписани анекс уговора о раду, био привремено упућен на период од годину дана на рад код другог послодавца, закупца ресторана ... туженог, са правом да се врати на рад код свог послодавца 01.03.2010. године. Тужиоцу је отказан уговор о раду незаконитим решењем од 09.07.2009. године, због чега је покренуо судски поступак, окончан пресудом Привредног суда у Лесковцу П 95/2018 од 09.06.2018. године, којом је обавезан тужени (тада у поступку спровођења усвојеног УППР) да тужиоца врати на рад, на исте или друге послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима са свим правима и обавезама по основу радног односа почев од 01.03.2010. године па надаље. Тужилац је враћен на рад код туженог закључењем анекса уговора о раду од 28.09.2018. године, на радно место ..., према његовој стручној спреми ... и организационим променама. На основу

усаглашеног налаза вештака утврђен је износ изостале зараде због незаконитог престанка радног односа за период од 01.03.2010. године до 28.09.2018. године, у две варијанте ближе наведене у образложењу првостепене пресуде.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су оценили да тужиоцу припада накнада штете на име изгубљене зараде за спорни период. Првостепени суд је сматрао да тужиоцу накнада припада у висини обрачунатој у првој варијанти налаза вештака, множењем могућег броја радних сати по обрачунским периодима, минималне цене рада по часу и коефицијента радног места од 2,30 који је био предвиђен уговором о раду од 01.04.2005. године, са додатком по основу минулог рада, уз умањење за зараду коју је тужилац остварио радећи у УР „ББ“ у ... у периоду од 20.03.2015. године до 15.05.2015. године.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, налазећи да тужиоцу припада накнада штете за изосталу зараду због незаконитог престанка радног односа, у висини обрачунатој у другој варијанти усаглашеног налаза вештака, у висини минималне зараде са додатим минулим радом према Одлуци туженог о обрачуна зараде радника по радним јединицама од 17.03.2009. године којом је предвиђено да радницима ... припада минимална зарада са минулим радом. Ово зато што накнада штете због незаконитог престанка радног односа не може бити већа од стварне штете коју је тужилац претрпео, а обим стварне штете одређен је висином зараде коју би тужилац остварио у спорном периоду да је радио, односно да није било незаконитог отказа уговора о раду. У спорном периоду тужилац је био ван радног односа услед незаконитог престанка радног односа, а запослени у радној средини у којој је тужилац радио су остваривали минималну зараду, с обзиром да цела радна јединица ... није пословала у оквиру туженог, већ су просторије дате у закуп. Цењено је и да је тужилац пре престанка радног односа код упућеног послодавца остваривао минималну зараду и да је код туженог била у примени одлука која прописује минималну зараду за јединицу У утуженом периоду, и да је радио, тужилац би остваривао зараду у тој висини.

На утврђено чињенично стање другостепени суд је правилно применио материјално право доносећи побијану одлуку, за коју је дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и Врховни суд.

Неосновано се у ревизији указује да тужиоцу припада накнада штете у већем износу, с обзиром да тужилац у спорном периоду није радио, да је и пре незаконитог престанка радног односа остваривао минималну зараду и да је то зарада коју би тужилац остварио да је заиста радио у спорном периоду. Тужилац није доказао, како то правилно закључује другостепени суд, да би у спорном периоду, да је остао на раду код туженог, остваривао већу зараду од минималне.

Врховни суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

С обзиром на успех тужиоца у спору и трошкове који су били потребни за вођење парнице, правилна је и одлука о трошковима поступка из става трећег изреке побијане пресуде.

Трошкови одговора на ревизију нису били нужни и потребни за вођење парнице у смислу члана 154. став 1. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. и члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић